

Suat (Ahmet Hamdi Tanpınar'ın "Huzur" adlı Romanı) **Mantıksız**

Karakter Huzursuzluğun temsilcisi olan Suat, genç ve yakışıklı olmasına rağmen hayatta istediği feraha ulaşamamış, inançsız bir karakterdir. Üniversite yıllarından Nuran'a âşık olan Suat, Nuran'ın Mümtaz ile olan birlikteliğine mana veremeyip bitirmek adına elinden geleni yapar. İhsan ve Mümtaz'ın akrabası olan Suat'ın karısı Affe'ye karşı hisleri diğer insanlara duyduğu hislerle aynıdır. Takıntılı olması nedeniyle Nuran'ın Fahri'den ayrıldığını öğrenir öğrenmez Nuran'ı rahatsız etmeye başlar, ona çeşitli aşk mektupları yollar. Kendi mutsuzluğunu başkalarını da kaygılandırarak hafifletmeye çalışan Suat, Mümtaz'a da mektup yazarak intihar eder. Son derece şeytani kişilik özellikleri ile dikkat çeken karakter esasında kendini bulamamış kişiliği oturmamış hasta bir ruh halini yansıtır.

Aktiviteler Suat genellikle rakı veya içki içerek kendini veya insanları sorgulayan inançsız konuşmalarda bulunur. Tasarladığı ve planladığı şeyler hastane odalarında yatarken, insanların mutsuz olmasına odaklıdır. Mümtaz'ın evinde intihar etmesi ile boş hayatına son vererek Nuran ile Mümtaz'ı ayırmayı başarır.

ÖRNEK ANILAR

Takıntılı Dürtüsel olarak kendini tutamayan Suat'ın Nuran'a duyduğu şeyi takıntı haline getirmesi sonucu hastalıklı bir karaktere sahip olması içer acısıdır. Kendisinin esasında Nuran'ı sevmemesine rağmen sadece onları birleştirmemek için yaptığı tüm davranışlar takıntılarını yansıtır niteliktedir: "Fakat Suat karısıyla alakadar değildi. O sadece Nuran'ı düşünüyordu. Hasta kafası garip bir mantıkla ona çevrilmişti. Konya'da genç kadının bahsettiği küçük çapkınlıklarını yaparken, daktilolarını ayartmağa çalışırken bile onu düşünüyordu."

Huzursuz Kendisinden ve dünyadan nefret eden Suat'ın başkalarının mutlu olmasını istememesi ve sürekli bir huzursuzluk çıkartma eğiliminde olması sonucu ile yaşadığı içsel devinin paralelidir. "-Kadehini sınımsız avucunda tutuyordu. Herkes bana bir şey hatırlatıyor. Karım, arkadaşlarım, akrabalar, herkes. Düşünmüyorlar ki ben mesuliyet hissiyle doğmuş değilim. İnsan ya öyle doğar yahut doğmaz. Bende bu yok. Karım bunu ilk haftasında anladı; fakat yine söylüyor, hatırlatıyor. Belki de bir mucize bekliyor. Mucize olmaz mı? Birdenbire mesela değişmişim, -hayatımı sevmeye başlamışım. Bizim müdürden şube müdüründen, veznedardan, hukuk müşavirinden hoşlanıyorum, çocuklarım omuzlarıma tırmanınca mesut oluyorum..."

İnançsız Dini olarak intihar etmesinin uygun olmaması dışında kendisinin Allah inancı da yok gibidir. Bu nedenle de intihar etmek de sakınca görmez. Hatta arzularının gerçekleşmesi için kendini Mümtaz'ın evinde asar. Zira ahlaksal normlardan ve toplumsal kurallardan da uzak yaşamak hissi içerisinde. Mümtaz, Nuran, İhsan ve Macide ile yaptığı bir sohbetle dine ilişkin düşüncesini net olarak dile getirir: "- Hayır, yavrucuğum inanmıyorum. Bu saadetten mahrumum. İmansaydım mesele değişirdi. Bilsedim ki vardır, insanlarla hiçbir devam kalmazdı. Yalnız onunla kavga ederdim. Her an bir yerde yakalar, bana hesap vermeğe mecbur ederdim. Ve zannedirdim ki bana hesap vermeğe mecbur olurdu. Gel, derdim gel, yarattığın mahlûklardan birisinin derisine bir an gir. Benim her gün yaptığımı yap."

Depresif Suat'ın yaşadığı psikolojik savaş kendisini her şeye karamsar bakan, eşine ve yuvasına sahip çıkamaz bir hale dönüştürür. Zira Suat eşinden, Nuran'da veya diğer kadınlardan sadece maddesel olarak zevk alma eğilimi ile insanları korkutur bir duruma gelir: "Suat, dokuz sene hastalığının arttırdığı iştiha ile sağa sola saldırmış, genç ve körpe vücutlar düşünmüş, olgun kadınlar aramış, bir tünelin, bir demiryolunun çetrefil hesaplarını yapar gibi, kafasında visal ihtimalleri tartmış, -Bu kadında iş yok, bunda var! demiş; burada sabır lazım, öbürü olursa, sadece arkadaşlıkla olur.- demiş; beraber dans edebilmek, bir odada, bir evde yalnız kalabilmek için çareler düşünmüştü."

Acımasız Karısını aldattığı metresi Hacer'i hamile bıraktıktan sonra ona çocuğu aldırması için baskı yapan Suat, kadının intihar etmesini dahi ister. Ne birlikte olduğu kadına ne de onun karnındaki bebeğe karşı vicdani bir sorumluluk hissetmeyen Suat son derece acımasız kişilik özellikleri sergiler. Kadının onca yalvarmalarına rağmen derhal çocuğu aldırması için baskı yapar: "-Konya'dakini kim haber aldı?.. Doktor tanıdığımız... Sen yarın git, yarın her şey bitmeli. Anlıyor musun? Artık bıktım."

Sevgisiz İçinde sevgiye dair en ufak kırıntı kalmayan Suat, ne karısını, ne karısını aldattığı kadınları ne Nuran'ı ne de evlatlarını sevmiştir. Hem yaşadığı çağa hem de tüm insanlara karşı nefret doludur. Yakın çevresinden ve yaşama dair görev olan ne kadar kural varsa hepsine karşı adeta kaçma hissi ile ölmek isteyen adamın duygusuzluğu tüm sevgisini köreltmeye yeterli gelir: "Benim ömrüm biçare bir israftır, su gibi akıyorum. Hastayım, içki içiyorum, evlat babasıyım yüzlerini görmek istemiyorum"